

Media: DOCUMENTO

Page: 49,60-61

Published at: 23-03-2025

Author:

Surface: 2136.89
cm²

Circulation: 12000

Subjects:

Άννα Βαγενά
«Δεν έχω την
πολυτέλεια
του χρόνου»

σελ. 12-13

Αννα Βαγενά

Δεν έχω την πολυτέλεια του χρόνου

Η σπουδαία ηθοποιός μιλάει για τη σχέση της με τη Λουλού, το σκυλάκι της, που έγινε η αφορμή για την ομώνυμη παράσταση, την «Πρώτη φορά Αριστερά» αλλά και τη διάθεσή της να ασχοληθεί ξανά ενεργά με την πολιτική

Συνέντευξη στην **Εμυ Ντούρου**

Συναντώ την Άννα Βαγενά στον φυσικό της χώρο, το Θέατρο Μεταξουργείο, που ήδη συμπλήρωσε 25 χρόνια ζωής στην πολιτιστική σκηνή. Από τη μέρα που άνοιξε το θέατρο έως σήμερα η γειτονιά, με όλες τις πληγές που φέρει, έχει αλλάξει πολύ. Τότε δεν θα σκεφτόμασταν καν να τη συνδέσουμε με το θέατρο, πλέον τη θεωρούμε ζωτικό σημείο του. Η συνάντησή μας γίνεται με αφορμή την παράσταση «Λουλού», μια θεατρική αφήγηση του ομώνυμου βιβλίου της Άννας Βαγενά, που αποτελεί το ημερολόγιο της σκυλίτσας της. Η Λουλού πριν από δεκατέσσερα χρόνια ζούσε αδέσποτη μέχρι τη στιγμή που ενδιαφέρθηκαν για εκείνη σπάνιοι άνθρωποι που δεν αποστρέφονται το βλέμμα όταν έχουν να κάνουν με τον πόνο του άλλου, είτε αυτός είναι άνθρωπος είτε ζώο. Το σκυλάκι βρέθηκε κακοποιημένο στην πόρτα

ενός γυναικείου μοναστηριού που εκείνη την εποχή φιλοξενούσε τη Βίκυ, μια τρανς που φροντίζει αδέσποτα. Μέσα από τη δική της συνδρομή δόθηκε σε ένα ζευγάρι που ζούσε σε ένα χωριό της Λάρισας.

Η πρώτη σας συνάντηση με τη Λουλού έγινε στο προαύλιο ενός καφενείου;

Ναι. Το καφενείο αυτό που βρίσκεται σε ένα χωριό της Λάρισας ανήκει σε μια πολύ καλή μου φίλη, την Τασούλα. Είμαι από τη Λάρισα και οι δεσμοί μου με τον τόπο είναι τεράστιοι. Η Τασούλα και ο Σπύρος, τους οποίους αγαπώ πάρα πολύ, μας περιέμεναν εκείνες τις μέρες, όπως κάθε Πάσχα, να πάρουμε το αρνί – στο σπίτι μας πάντα τρώγαμε θεσσαλικά. Πηγαίνοντας λοιπόν να πάρω το αρνί, πήρα και τη Λουλού. Βγήκα στην αυλή για να μου δείξει η Τασούλα τι αλλαγές είχαν κάνει και είδα τη Λουλού δεμένη με μια αλυσίδα. Οι άνθρωποι την είχαν δέσει

«Λέγεται συχνά ότι οι νέοι τα βάζουν με το σύστημα. Καμιά φορά οι μεγαλύτεροι τα βάζουν ευκολότερα, γιατί δεν έχουν πολλά πλέον να περιμένουν. Ο,τι είχαν να κάνουν το έκαναν»

όχι για να την ταλαιπωρήσουν, αλλά για να την προστατεύσουν από τα υπόλοιπα σκυλιά που την κυνηγούσαν και τη δάγκωναν. Μόλις το βλέμμα μου συνάντησε το δικό της, ζήτησα από την Τασούλα να την πάρω. Εμείς πάντα είχαμε στο σπίτι σκυλιά και γάτες. Λίγο καιρό πριν μας είχε πεθάνει ένα άλλο σκυλί. Είχαμε στενοχωρηθεί τόσο που συμφωνήσαμε να μην ξαναπάρουμε, γιατί δεν αντέχαμε να ξαναζήσουμε αυτή την απώλεια. Η Λουλού όμως το ανέτρεψε αυτό. Στο αυτοκίνητο τη βάλαμε να καθίσει στα πίσω καθίσματα. Μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι είχε φάει τον λαιμό του αρνιού, νόμιζε πως ήταν δώρο για εκείνη. Είναι μοναδικά τα ζωα, έχουν φοβερές μνήμες, δεν ξέρω πώς λειτουργεί ο ψυχισμός τους, σίγουρα όμως έχουν έντονη τη μνήμη της όσφρησης.

Η Λουλού έγινε κομμάτι της ζωής σας σε τέτοιο βαθμό ώστε έπαιξε και στο θέατρο.

Βέβαια. Αυτό έγινε στο «Η ζωή μπροστά σου». Στο έργο υπάρχει ένα σκυλάκι. Η Λουλού είχε μάθει τα λόγια των ηθοποιών και έβγαίνε στη σκηνή όταν έπρεπε. Όταν έμαθε να παίζει ήταν άπιστευτη. Κατεβαίναμε μαζί από το σπίτι – μένουμε διπλά – και με ακολουθούσε χωρίς λουρί και όταν μπαίναμε στο θέατρο πήγαινε απευθείας στην κούνια.

Το έργο είναι ένα είδος αυτοβιογραφίας σας μέσα από τη ζωή της Λουλούς. Θέλει μεγάλη τόλμη αυτό όταν απευθύνεται κανείς σε τόσο μεγάλο κοινό. Πώς το βιώνετε;

Αυτοβιογραφικά στοιχεία είχα και σε προηγούμενα έργα. Εχω γράψει για παράδειγμα ένα βιβλίο που λέγεται «Το Θεσσαλικό μου Θέατρο». Είναι όλη η ιστορία για το πώς ξεκίνησαμε να κάνουμε το Θεσσαλικό Θέατρο την περίοδο της πολιτιστικής έκρηξης που συνέβη στη μετα-

Ο INFO

Η παράσταση «Λουλού» (βασίζεται στο ομώνυμο βιβλίο της Άννας Βαγενά που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη) θα παίζεται έως τις 30 Μαρτίου στο Θέατρο Μεταξουργείο

«Το μόνο όριο που βάζω στην τέχνη είναι η αισθητική»

Πριν από λίγες μέρες ο βουλευτής της Νίκης Νίκος Παπαδόπουλος μίηκε στην Πνακοθήκη και κατέστρεψε τα έργα του Χριστόφορου Κατσαδιώτη, διότι τα θεωρεί βλάσφημα. Υπάρχουν όρια στην τέχνη;
 Ορια υπάρχουν στους ανθρώπους και από τις δύο πλευρές. Η τέχνη μάς δίνει αυτή την ελευθερία και γι' αυτό είναι ένα απίστευτα θαυμαστό πράγμα. Από εκεί και πέρα το μόνο όριο που βάζω στην τέχνη είναι η αισθητική. Αυτό βέβαια είναι προσωπικό, καθώς κάτι μπορεί για κάποιους να είναι αντιαισθητικό, αλλά για μένα να είναι υπέροχο. Σε κάθε περίπτωση, δεν θεωρώ πως υπάρχουν όρια στην ελευθερία της έκφρασης.

Οι αντιδράσεις αυτές πάντως είναι φαινόμενα που συνδέεται με την άνοδο της ακροδεξιάς. Τι πιστεύετε πως ευθύνεται γι' αυτό;

Καταρχάς η τέρραστια οικονομική κρίση, το έχουμε ξαναδεί αυτό στο παρελθόν, στη σκοτεινή μαύρη περίοδο του οικονομικού κραχ. Και τότε έτσι δεν ανέβηκαν η ακροδεξιά και ο φασισμός; Τότε έφταγαν οι Εβραίοι, τώρα φταίνε οι άνθρωποι που φεύγουν από τις χώρες τους λόγω των πολέμων που η ίδια η Δύση προκαλεί. Δείτε τι γίνεται σήμερα στην Παλαιστίνη. Τους σκοτώνουν, τους αναγκάζουν να φεύγουν από τις πατρίδες τους και μετά τους κατηγορούν και τους απελαύνουν. Τώρα έχουμε και τον Μάικλ Βορίδη στο υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου. Περιμένω να δω τι θα κάνει, γιατί έχω πολλούς δικούς μου ανθρώπους που προέρχονται από άλλες χώρες και τρέμω στην ιδέα τι πρόκειται να αντιμετώπισουν.

πο πολύ ελλειπτικό, γιατί δεν θέλω ποτέ να ξεπέσω στο μελό. Αυτά τα τόσο τραγικά πράγματα δεν λέγονται αλλιώς. Αν έχετε προσέξει Λαϊκές γυναίκες να αφηγούνται τον θάνατο του παιδιού τους, το λένε με δυο τρία λόγια και πολύ στακάρια. Και είναι σαν πέτρινες, όπως στην αρχαία τραγωδία. Η συγκίνηση εκεί δεν είναι πρόχειρη. Υπάρχουν δύο σκηνές που με πληγώνουν πολύ, η μία είναι εκείνη με τον θάνατο του Λουκιανού. Η άλλη έχει να κάνει με το «Πρώτη φορά Αριστερά» που, επειδή επίσης με πονάει πολύ, προσπάθησα να την καλύψω και με χιούμορ.

Τι είναι αυτό που σας πονάει περισσότερο στη δεύτερη περίπτωση;

Οτι δεν κατάλαβαν αυτό που περιμένε ο κόσμος από μας. Εγκλωβίστηκαν. Μιλώ για τον Αλέξη Τσίπρα, τον οποίο αγαπώ πάρα πολύ και δεν θα πάσω να τον αγαπώ. Ωστόσο, λυπάμαι που δεν μπορούσα να τον πιστέψω όπως τον πίστευα. Δεν θα πω ποτέ κακά και βαριά πράγματα για εκείνον, όπως και για κανέναν άλλον από τους συντρόφους που ζήσαμε μαζί αυτά που ζήσαμε εκείνα τα χρόνια, ιδίως τα πρώτα δύσκολα χρόνια. Ο Αλέξης εγκλωβίστηκε σε κάποιους ανθρώπους τριγύρω του, νομίζω ότι έφταξε πολύ το περιβάλλον του. Από την άλλη, θα μου πεις τι ηγέτης είναι κάποιος όταν δεν μπορεί να αποδεσμευτεί από όλα αυτά. Ήταν πολύ νέος, πέρασε πολύ μεγάλη δοκιμασία. Σήκωσε στην πλάτη του την τέρραστια ευθύνη μιας χώρας που κατέρρεε. Τελείωνε ο μήνας και ως κυβέρνηση δεν είχαμε να πληρώσουμε τις συντάξεις. Ο Αλέξης δεν είχε από μέσα πάντα τη στήριξη που έπρεπε. Το αντίθετο. Αν για κάτι στενοχωριέμαι πάντως, είναι ότι ο ίδιος συμπεριφέρθηκε στον Κασσελάκη με τον ίδιο τρόπο.

Έχοντας πλέον την εμπειρία, θα ξαναπαίνατε στον στίβο της πολιτικής;

Βεβαίως, αν έβρισκα κάποιον να με εμπνεύσει όπως με ενέπνευσε τότε ο Αλέξης. Μακάρι να βρεθεί, γιατί το κάνω από ρομαντισμό – ευτυχώς είμαι ακόμη ρομαντική, όπως ήμουν στα δεκαέξι μου. Όπως λέει και ο Τσε, «είμαστε ρεαλιστές, πιστεύουμε στο αδύνατο». Αν ξαναέβλεπα εναλλακτική, θα ξαναέμπαινα στην πολιτική με τα χίλια. Οχι για να γίνω βουλευτής, αλλά για να βοηθήσω την προσπάθεια. Ειδικά τώρα που έχουμε μεγαλύτερη ανάγκη. Ειδικά σε αυτό τον τόπο που μας κυβερνούν οι χειρότεροι των χειρότερων.

Συμμετείχατε στις συγκεντρώσεις για τα Τέμπη;

Ναι, φυσικά. Έχω κι ένα ντοκουμέντο. Την περίοδο εκείνη ήμουν βουλευτής. Όταν έγινε η σύγκρουση, έφυγα τα ξημερώματα και έφτασα εκεί πολύ νωρίς. Μπόρεσα να βρεθώ πολύ κοντά στον τόπο του δυστυχήματος λόγω της ιδιότητάς μου. Έχω καταγράψει όσα είδα σε ένα βίντεο και το έχω ανεβάσει στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αυτό που λέω σε αυτό το βίντεο είναι ότι το πρώτο πράγμα που σε βάζει στην τραγωδία είναι η μυρωδιά του κα-

«Αν ξαναέβλεπα εναλλακτική, θα ξαναέμπαινα στην πολιτική με τα χίλια. Οχι για να γίνω βουλευτής, αλλά για να βοηθήσω την προσπάθεια. Ειδικά τώρα που έχουμε μεγαλύτερη ανάγκη. Ειδικά σε αυτό τον τόπο που μας κυβερνούν οι χειρότεροι των χειρότερων»

πολίτευση. Κι εκείνο είναι αρκετά αυτοβιογραφικό αλλά η «Λουλού» είναι πιο προσωπικό έργο, πιο αυτοβιογραφικό και δεν έχει τις αντιστάσεις που προκύπτουν από διάφορα γεγονότα και από τα νιάτα.

Μεγαλώνοντας γίνεται κανείς πιο τολμηρός;

Δεν έχω την πολυτέλεια του χρόνου. Μεγαλώνοντας νιώθεις ότι φεύγουν οι αντιστάσεις. Και ως ηθοποιός νιώθεις να φεύγουν. Βγαίνεις και λες «αυτή είμαι τώρα». Επειτα από 55 χρόνια που είμαι στη σκηνή και στο θέατρο τι να πω; Να κάνω καλλωπισμούς; Με αυτή την έννοια αισθάνομαι ότι έχεις μια υποχρέωση να πεις κάποια πράγματα που δεν μπορούν οι νεότεροι. Και είναι κατανοητό. Λέγεται συχνά ότι οι νέοι τα βάζουν με το σύστημα. Καμιά φορά οι μεγαλύτεροι τα βάζουν ευκολότερα, γιατί δεν έχουν πολλά πλέον να περιμένουν. Ο,τι είχαν να κάνουν το

έκαναν. Έτσι λέω, αν δεν μιλήσουμε εμείς τώρα και αν δεν τα πούμε στους νεότερους, ποιος θα τα πει και πότε;

Με τα χρόνια ο περισσότερος κόσμος γίνεται πιο επιφυλακτικός, εσείς όμως συνεχίζετε να εμπιστεύεστε τους ανθρώπους. Θέλει πολλή δουλειά αυτό. Πώς τα καταφέρνετε;

Έχω προδοθεί πάρα πολλές φορές, όπως όλοι μας. Αυτό όμως δεν με έχει πτοήσει. Μάλλον μου συμβαίνει το αντίθετο, μου έχει δημιουργήσει ένα πείσμα. Βλέπω, καταλαβαίνω, δεν είμαι χαζή. Ξέρω τι γίνεται και υποψιάζομαι τι στήνεται πίσω από την πλάτη μου, ωστόσο αυτό που θέλω να πω είναι πως είμαι εδώ και εμπιστεύομαι. Γι' αυτό μπορώ να μιλάω έτσι. Μιλώ, ας πούμε, για την αρρώστια του Λουκιανού, για τον θάνατό του. Το κάνω βεβαίως με έναν τρό-